

Že si blizu. Naj potopim se v biserno Tvojo lepoto
 kot galeb, ki plane iz kletke v šumeče morje.
 Kakò bo sladko počivati v zarji smehljaja
 Tvojih oči, ki bo zagrnila mojo ubogo samoto:
 Gospod, o Gospod!

STARA ZGODBA.

Miran Jarc.

PUŠČAVNIK: Kdo si, čigar klici padajo kakor kamni v moje pokojno jezero?

MLADENIČ: Jaz sem Egidij Kotalec in iščem moža, ki bi mojemu vihnemu sestavku, napisanem na pergamentu iz možgan, pripisal piko. Za sabo sem pustil devetstodevetindevetdeset stopnic in zdaj stojim na vrhu sam, sam: ne v tihem svetišču, temveč v kotlu z gorečo lavo. Taka je torej odgonetka one večne skrivnosti? Morda li veš ti kaj več? Pouči me!

PUŠČAVNIK: Praviš, da so vsi drugi zemljani ostali za tabo in si ti na vrhu?

MLADENIČ: Jaz sem na vrhu.

PUŠČAVNIK: In si hodil le zato, da si stopnice štel? Kajti čudim se, da veš tako natančno število stopnic!

MLADENIČ: Vem, ker nisem stopal slep in neuk v računstvu.

PUŠČAVNIK: Sklepam, da si hotel reči, da si vseveden, toda česa torej iščeš pri meni?

MLADENIČ: Vseveden sem, res je, ali ta vsevednost me grize ko živa lava. Nisem te prišel prositi, da mi poveš kaj novega, temveč, da mi... No, kako, da si miren kot gora?

PUŠČAVNIK: — — imaš ženo?

MLADENIČ: Ženo? Norčuješ se.

PUŠČAVNIK: No, natančno sem te vprašal, ker si tudi ti poudaril svojo natančnost. Vem: premlad si še...

MLADENIČ: Kaj, premlad! Toda: žena? — Jaz sem sam, jaz bom večno sam!

PUŠČAVNIK: Tudi svojega imena se zavedaš, Egidij Kotalec! Jaz sem svoje ime pozabil. V tem gozdu je človek kakor živali, rastline in kamenje. Toda, kako živiš?

MLADENIČ: Kako živim?! — Če bi tako vprašanje stavil kdo izmed črednikov, bi mu oprostil. Ali ne veš ničesar drugega?

PUŠČAVNIK: Nejasno sem vprašal, res je. No: ali imaš starše?

MLADENIČ: Eh, starši so vedno takim kot sem jaz — ovira.

PUŠČAVNIK: Si se ustavil kdaj ob jokajočih?

MLADENIČ: Čemu? Slabičev ne poznam!

PUŠČAVNIK: In si se igral z živalmi in se ustavljal v pojočih gozdovih?

MLADENIČ: Vojščak se ne igra in se ne pusti mamiti s petjem gozdov!

PUŠČAVNIK: Vojščak si?

MLADENIČ: Toda moje telesno kraljestvo omejujejo štiri stene ozke sobice. Mojega duha oči pa gledajo v brezmejnost kot tvoje.

PUŠČAVNIK: Jaz sem imel starše, ki sem jih ljubil. Igral sem se s cvetlicami in živalmi. Imel sem ženo in otroke. Obhodil sem mnogo sveta. Opravljal sem različna dela. Že starec sem postal, ko sem vstopil v gozd.

MLADENIČ: To je vsa tvoja modrost? Ti nisi štel stopnic?

PUŠČAVNIK: Štel? Stopnic? Jaz sem jokal z žalostnimi in se veselil z veselimi, dal sem kruha družini in vsem, ki so potrkali na moja vrata. Delal sem. Šele zdaj na večer premišlujem in sem za vse hvaležen Gospodu.

MLADENIČ: Delal si? E...

PUŠČAVNIK: Fantek.

MLADENIČ: Ka-aj!

PUŠČAVNIK: Fantek, smiliš se mi. Poslušaj starega moža svet: vrni se domov in bodi ubogljiv. Delaj! To je vsa moja modrost.

* * *

Mladenič se je nasmehnil in odšel. Ko je bil sam, se je zamislil in zajokal na ves glas — goreča lava mu je grizla dušo. Ali vseeno se še ni vrnil domov.

No, imel je šele osemnajst let...

MOLITEV.

Alfonz Gspan.

Moj Bog —

ponižen človek, omadeževan in šibek si upam poklicati tvoje
sveto, veliko ime.

Moj Bog, ki si v teh lepih rožah, v veliki, pisani vazi na
moji mizi, ali se ne bi ponižal in prišel vame in mi dal
svój mir. —

Moj veliki Bog.